

גיליון 49

מאי 2019 • אייר ה'תשע"ט

מוֹטָיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

הַפִּתּוּחַ עֲצָמוֹ

מיקי אלטמן
עדנה אפק
עומר ברקמן
שרון גורדון-לויט
יהודה ויצנברג-ניב
ורד מעייני
תמי קויפמן
שיר שבת-ספיר
איתמר שגיא
תחיה שירן

גיליון 49 מתחיל...

בבחירה בין "העיקר לא לפחד כלל" לבין "אשרי אדם מפחד תמיד" אנחנו בוחרים לספר לעצמנו שאנחנו בכלל לא פחדנים, אלא זהירים. אבל כולנו חווים פחד כזה או אחר, ולפעמים גם את הפחד מפני הפחד עצמו.

בגיליון זה תוכלו לקרוא שירים וסיפורים על פחד בכל המובנים שבהם הוא מקיף אותנו: על פחד של רגע או פחד מתמשך, על תחושת השיתוק שמביא איתו הפחד, או תחושת האתגר והדירבון שהוא יוצר; על הרגע שבו הפחד נולד, או דווקא הרגע שבו מצליחים להתגבר עליו.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הנושא לגיליון זה הציעה לנו שיר גורדון, בתו בת השבע וחצי של חבר המערכת רובי גורדון, ואת הגיליון נפתח עם סיפור קצר שהיא כתבה - "פחד":

יש דברים קשים מאוד, כמו הפחד.

אני ילד שהרבה דברים מפחידים אותו.

פעם נפלתי לבור, לא עמוק, ושם ראיתי ראש של זאב.

חפרתי וגיליתי שזו רק בובה. שמתי אותה מחוץ לבור ועליתי למעלה, והיום יש לי בובה של ראש של זאב.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

כל העניין הזה של משמרת לילה כבד עליה. פתאום כולם נעלמים מהחלל הציבורי והיא נשארת לבדה בעמדת היומן מול מסדרונות ריקים. היא יודעת שבחדרים שוכבים המון מטופלים ובכל זאת היא מרגישה הכי לבד בעולם. השקט צורח לה באוזניים ומחדד את החושים כאילו לקחה איזה סם מעורר שמגביר את התחושות. הנה היא יושבת כאן ביומן, ארוזה היטב בתוך מעיל של פחד. פעמיים כבר עלתה למנהל, ביקשה העברה לתפקיד אחר בלי משמרות לילה. הוא חיך והציע תפקיד מזכירותי במשרד שלו. היא העדיפה להישאר כי הוא שולח ידיים. לא פעם ניסתה להחליף, הייתה מוכנה אפילו לשתי משמרות יום במקום אחת בלילה, אבל לא תמיד זה מצליח כמו עכשיו כשהלילה מפזר מלוא הטנא סיוטים. מה יש בלילה שמפיל עליה פחד שכזה? השאלה נותרה תלויה בחללו של האולם כאחד הסביבונים המשתלשלים מהתקרה. וכי מה אלה? רק גזירי קרטון צבעוניים שבאור יום מוסיפים שמחה לאגף הקודר ובלילה הופכים לצללים ענקיים מזרי אימה. זווית של סביבון מוגדלת לצורה של יד מכה, אחרת מקבלת צורה של זוג רגליים הצועדות בכיוונה. והיא יושבת לבדה בעמדת היומן, מביטה על הצללים המרקדים על הקירות ומפחדת.

"הירגעי ונסי לנשום עמוק!" היא מנסה להילחם במועקה היושבת על כתפיה כמשקולת. "אולי כוס מים?" היועץ שבה מנסה שנית, היא מביטה על הברז שבפינת האולם ועל מגדל הכוסות שליידו. אבל הפחד המשתק עוצר אותה. פעם ועוד פעם היא מביטה לכל הכיוונים, מוודאת שאיש לא מתקרב. "נסי לחשוב על משהו אחר!" היא פוקדת על עצמה.

עושה חישוב מהיר. חמש שנים היא כבר עובדת כאן. מקום לא קל. נווה מרפא לנפשות פגועות, בתוך פיג'מות של משרד הבריאות נאבקים נפשות שנשחקו תחת גלגלי השיניים של החיים. והיא מכירה אותם בשמם, רואה את משפחותיהם בשעת ביקור והיא מודאגת. כן, היא יודעת שפסיכוזות אינן מידבקות ובאוויר לא נישאים חיידקים של שיגעון. ובכל זאת, אולי השהייה כאן יצרה בה איזה סדק? ואולי בלי קשר לסביבה היא מפתחת תסמינים של הפרעה נפשית? שאם לא כן, מה זאת כל התחושה הכבדה הזאת שעוטפת אותה במשמרת הלילה? הפחד הזה שמישהו אורב לה מעבר לפינה ובולש אחריה? ויש גם את המחשבות על העתיד. האם צפויה לה החמרה? האומנם יגיע יום שבו גם היא תדפוק כמוהם את הראש בקיר עד זוב דם, וגם אותה צריך יהיה לכבול לפס המתכת המקובע בקיר?

משמרת לילה היא שעות של געגועים לבוקר שיגיע, לרגע הקסום שבו קרני זהב דקיקות תחלופנה דרך אדים של טל טרי. פרחים שיזדקפו למול השמש ופרפרים יסלסלו ממעל. גם היא תפשיר לאט מקיפאון של פחד לילה, תעז לקום מהכיסא, להתמתח ולסור אל החלון, ביד חוששת תרווח את חרכי התריס, מייחלת לבוא תורני הבוקר. אבל אפילו אז, כשעיגול השמש יחל ללהוט מקצה האופק, עדיין תעיף מבט חוששני אחורה פן באשמורת אחרונה יתגנב מאחוריה איזה זר.

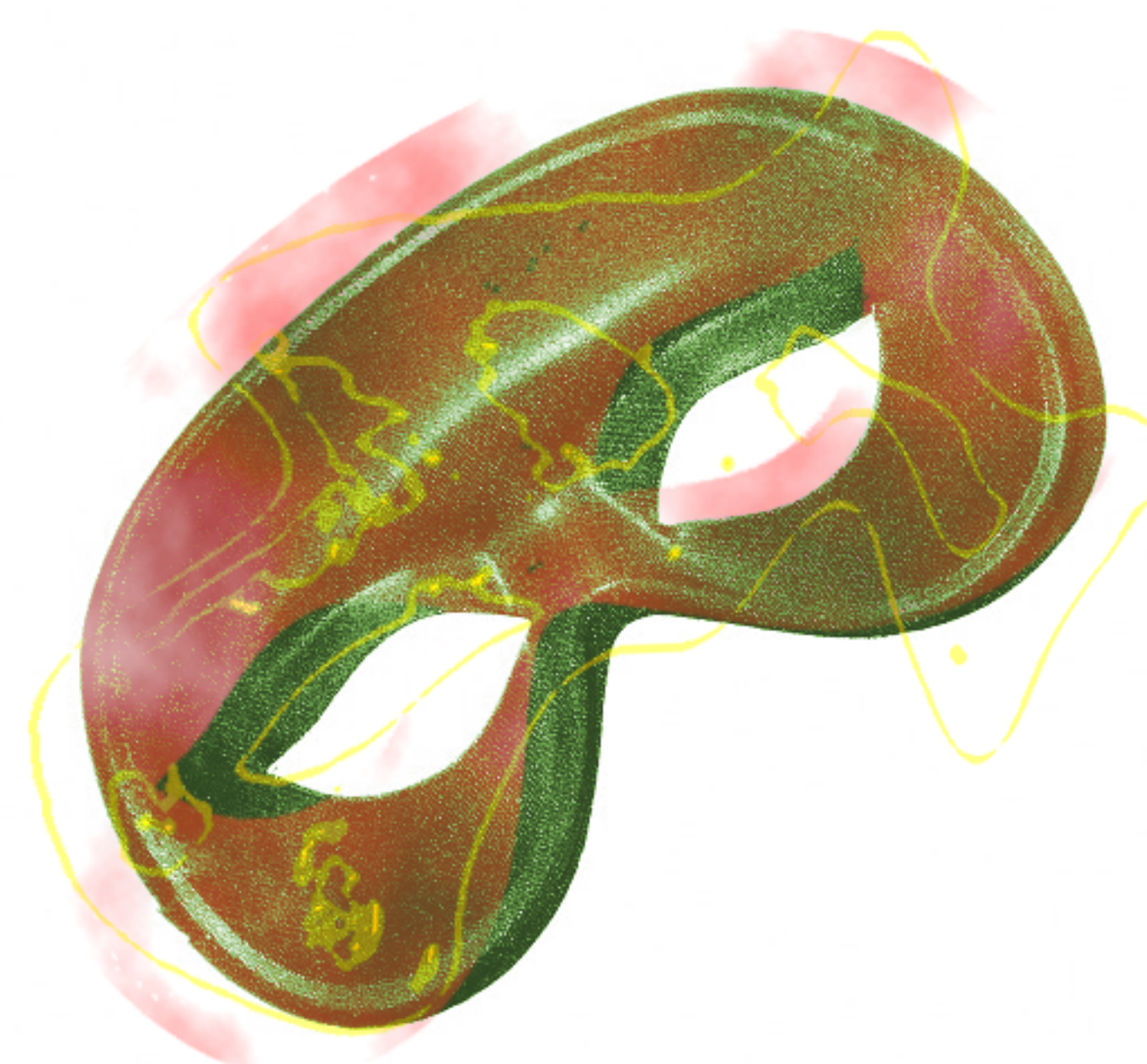
ועם בוא תורני הבוקר ותחילת שגרת היום אותו זר מסתורי שאף פעם לא בא יוכנס לאחת ממגירות הזיכרון שבמוחה. ושם עמוק בפנים הוא ילך ויקטן. באוטובוס הביתה הוא יצטמק עוד יותר. כשתיכנס הביתה ותעשה מקלחת חמה וחפיפה טובה, שאריות סיוטים של לילה ייזלו ממנה וייעלמו בסיבוב לתוך פתח הניקוז עם קצף השמפו. אבל כמה שתקרצף, עדיין יישאר גרגיר אחד של פחד. קטן, ממש פצפון ולא מורגש. הוא ימתין בסבלנות עד למשמרת הלילה הבאה. ואז תיפתח מגירת הזיכרון והוא יצא כעוף החול, ויתנפח לגודל של מפלצת.

הַלִּילָה מִתְגַּנֵּב מִבַּעַד לַחֲלוֹן
מִשְׁלַח בִּי בֵּין חֲרָפֵי הַתְּרִיס
גָּלִים שֶׁל יִשׁוֹת שְׁאִינָנָה אָנִי

שְׁבָאָה לְרַחֵשׁ רְחָשִׁים
לְזַמֵּם מְזֻמָּה
לְתַפֵּס אֶת נַפְשִׁי בַּכֶּף
לְתֵלוֹת עַל בְּלִימָה

הם נפגשו במסיבה, בחטף, ואחרי כמה ימים ברחוב. היא הורידה את האוזניות ואמרה שזה לא יכול להיות סתם. הוא הסכים איתה מיד ומבטו נדלק. צליעתה המוזרה הרקידה את כתפיה והכניסה קצב פראי לאיבריו. עצמות לחייה היפות סרטטו לו מגוון אפשרויות והוא בחר באחת. היא הייתה בדרכה לקנות דיסקים, הוא בדרכו לקנות חלב. זה לא יכול להיות סתם, היא אמרה והנהנה בראשה. היה לו יום חופשי אחרי לילה לבן של עבודה, והיא הייתה תמיד חופשייה. הוא ליווה אותה לדירה שלה, ונשאר. היא הרכיבה את האוזניות לראשו, רצתה להשמיע לו משהו מתוך תוכה. הוא היה עייף, לא הייתה ספה בדירת החדר הקטנה, אז הוא נשכב על המיטה שלה ונרדם. אולי היא ליטפה לו את הראש. אולי צפתה בטלוויזיה המושתקת. אולי היא רק חיכתה, אלוהים יודע כמה זמן. הם עוד לא ממש הכירו, אבל היא כיסתה אותו בשמיכה שלה. במפתיע, הנשיקה הראשונה קרתה רק שבוע אחר כך.

בערב, כשהתעורר, פגש מיד בירקרקות מבטה. הם עלו על האופנוע שלו והיא צעקה והורידה גם לו את הקסדה, כאילו אין בה פחד כלל. הם נסעו לחוף הים ומצאו שם מסיבה לילית ששמחה לצרף אותם. במיוחד אותה. הוא התיישב בצד, התבונן בגופה הדקיק נכנע לצלילים האלקטרוניים, ותהה אם יוכל לאסוף כוחות לכזאת סערה. כשפקחה עיניים לבסוף, חייכה אליו, הושיטה לו יד, והם המשיכו למקום מבודד. הוא חשב שירשים אותה אבל בדיעבד הבין שרק ביקש להימלט מהמבוכה. אולי לא היה זה אלא היפוכו של כוח המשיכה. הוא תכנן רק לטבול ולצאת חזרה אך משיכה לילית חזקה לקחה אותו פנימה, חסר שליטה. הוא שחה לעבר היבשה ובכל זאת המשיך להתרחק ממנה. פעימות לבו גברו, פחד משתק ניסה להתגנב לאיבריו, והוא לא העריך את סיכוייו לחזור לחוף כגדולים במיוחד. הוא ציפה למערבולת שתמשוך אותו מטה, התכוון למאבק, ניסה להרגיע את מחשבתו ולהניע את איבריו. הוא לא התכוון לוותר, הוא חשב שיש לו נקודת אחיזה – בראשו צפה ועלתה דמותה הבודדה ולבו נצבט. אם ייפלט מהים רק כגופה, הוא קיווה שהיא לא תראה דבר. אומרים שברגעים כאלה צריכים החיים לעבור לנגד עיניך, אבל הוא הסתפק בדמותה, בעצמות לחייה, בצליעתה. הוא עצם את עיניו ושקע, באוזניו הדהדה המוזיקה ובעיני רוחו היא רקדה. זרועותיו התעייפו ונשימתו הפכה כבדה, אך הוא המשיך ושחה המשיך ושחה, כאילו מכונה השתלטה על תנועותיו, המים סביבו מתגבשים לחומר מוצק, והוא מדי פעם מעודד את עצמו וקורא בגרון ניחר בשמה. לבסוף ראה את החוף שוב קרוב, ואז גם יכול היה לעמוד על הקרקע בשתי רגליו. הוא שאף מלוא הריאות ונדהם איך כל המאמץ הגדול הזה פתאום התפוגג לשום דבר.

רק כשיצא, מרחק רב מהמקום שבו היא יושבה וחיכתה, נתן סוף־סוף לאותו פחד להשתלט עליו. על הקרקע היציבה הוא הרגיש חלש ולא רצה שתראה אותו כך, חזהו עולה ויורד במהירות, רעד ברגליו. הוא הקיא ונשכב על הצד, טעם המלח צרב באפו גם ניצחון וגם תבוסה. כשחזר אליה מצא אותה כעוסה, שפתיה הדקות מכווצות ועיניה סדק צר. היא יושבה ושתי ידיה הדקות מחבקות את ברכיה. בהונותיה חבטו באוויר. היא הרימה את ראשה ובלי להשתהות סיפרה לו על הכאב, על הכעס ועל החרדה. על הצליעה. היא סיפרה לו הכול על המחלה. הוא נדהם מגילוי הלב שלה שהגיע בלי שום הקדמה, משהו בו התרגש וגאָה, ביקש לפרוץ ולצאת. הוא הבין שהפראות הזאת רק מבקשת לביית פחד נורא. הוא התיישב וכרך את זרועו סביב מותניה. אף על פי שעדיין רעד ממאמץ השחייה, היה נדמה לו שימצא את הכוחות לאחוז בה לעד. מעולם לא אמר לה שבאותו הלילה כמעט טבע.

0049

הפחד עצמו

מאי 2019
אייר ה'תשע"ט

04

יהודה ויצנברג'ניב

ריח שינה

ריח שְׁנָה חֲמִים

תִּמְר מִפִּיךְ

וְחִלּוֹמוֹתֶיךָ

קִפְצוּ יַחְפִּים

עַל הַמְזֻרָן.

אַל חֶשֶׁשׁ,

הַצִּלְלִית הַמוֹפְזָת

שֶׁנִּצְבָּת זֶה שָׁעָה

לְמַרְאֵשׁוֹתֶיךָ

הִיא רַק בְּבוֹאָתוֹ

הַמְחִיכָת

שֶׁל הַיּוֹם

הַבָּא.

כל הדרך הם הולכים ושותקים. הנשימות שלו כבדות. נהמה מתמשכת נדבקת אליהם והיא שומעת אותה, נושפת בעורפה, מפזרת מחטים על החזה שלה שעולה ויורד ועולה, עומד להתפוצץ מכאב.

"זה באמת מה שאת רוצה?" שומעת אותו בפעם החמישית.

שותקת, שפתיה קפוצות ועיניה תקועות באדמת המושב שכל כך אהבה. "קחי אוויר, קחי אוויר, לאט, שלא תיחנקי."

"תגידי, את מבינה מה זה אומר? את מבינה מה אני אומר לך?" ולרגע אחז בזרועה ולחץ. היא נרתעת: "אל תיגע," מסננת מבין שפתיה, "אל תיגע," והקול שלה אפילו לא רועד, וזה, זה הורג אותו. "אין לך לב. את תקשיבי למה שאני אומר לך, תקשיבי, אנחנו חייבים לנסות את זה שוב, לא טוב לך? את לא מתביישת אחרי כל מה שעשיתי בשבילך?"

"שמעתי מספיק, ואני לא רוצה יותר. בפעם האחרונה..."

השביל שאדמת הבור השתלטה על סביבותיו נראה לה ארוך מתמיד. הלחץ נותן בה את אותותיו והיא מאיצה את עצמה, מקווה שתראה נפש חיה. כלום. האוויר שריחות אביב מתערבבים בו בשמלטה, מדלג במהירות ממנה והלאה.

צחנה אוחזת בגרונה. צחנה לוחצת. עוד רגע תקיא.

בפעם האחרונה. שתי צלעות סדוקות, כתם כחול מכוער בירך ימין ורעידות שנמשכו חמישה ימים. שכבה מכווצת, פניה לקיר ושפתיה ממלמלות: "די...די...אני לא ממשיכה..."

"נראה לך שאת יכולה ככה לקום וללכת?" היא שומעת אותו. הנשימות שלו מעורבבות בריח כבד של ניקוטין וודקה נושפות לה על העורף, מגדילות לה את שביל הבריחה ומאיצות בה דופק.

"את לא עושה לי את זה, שומעת? איזה גבר ייקח אותך, יא שרמוטה..."

בזווית העין היא רואה אותו נעצר. דפיקות הלב נתקעות לה בגרון.

היא יודעת. עכשיו. עכשיו היד, השמים ייפלו והאדמה תישמט והסדק שנפער בה יתרחב ואז תהיה דממה. קולו, פעימות סדוקות אגרופים, יכה בה כמו בפעם הראשונה.

רעש מנוע רחוק של מכונית חולפת מרסק את הדממה והיא מקשיבה.

היא מרימה אליו מבט. אביר נעוריה, לא יכולה להסתכל לו בעיניים, מהבושה.
"אתה תסתדר."

"מה?! מה אמרת לי? לא שמעתי! אני אסתדר? אני?! אני?! תסתכלי אליי, מה
נשאר לי? את הכבוד לקחת לי, "והקול שלו נשבר עליה, מתרסק לתוך הפרצוף
היפה שלה, משתק.

מאיה מאבדת את שיווי המשקל, ראשה סחרחר. היא שומעת את עצמה וקול גדול
מתפזר בתוך הגוף שלה, נכנס לוורידים ומאיץ בה דופק ודם. "תתארגני על עצמך,
תתארגני, מה לעשות, מה לעשות, תתארגני עכשיו ומהר! איך אפשר, אני... אני
אוהבת... אין אוהבת, אין אהבה, את שומעת? תברחי עכשיו!"

מנגינת ילדות מוכרת מזמזמת את עצמה בשקט, ולאט היא מתחילה לנוע, בתנועות
עגולות, מסתחררת לתוך המנגינה המתחזקת והולכת, והיא שומעת את עצמה שרה.
זרועותיה נפתחות, רגליה קלות, גיטרות ותופים ברקע מנגנים את עצמם לדעת, והיא
נשאבת, טובעת בתוכם ומרחוק, מרחוק היא שומעת אותו... "מאיה...מאיה...
מאיה... הפעם זה הסוף שלך!"

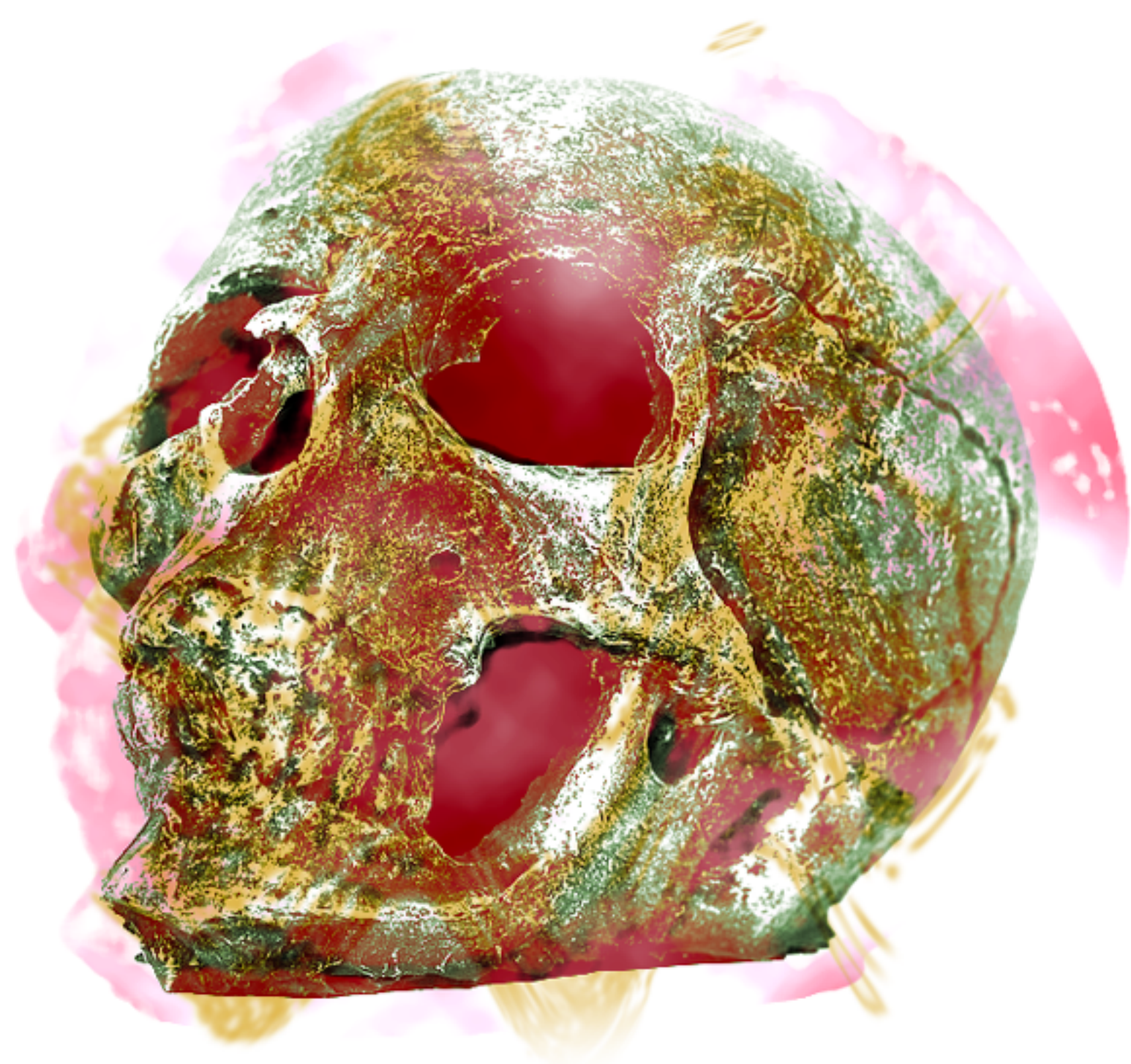
14 נשים נרצחו השנה על ידי קרוב משפחה, 1,600 נשים וילדים נמצאים במקלטים.

בְּרֵאשִׁית הָיָה הַמָּוֶת
וְהוּא בָרָא אֶת הַחַשֵּׁךְ
וְהַחַשֵּׁךְ בָּרָא אֶת הַפֶּחַד
וְהַפֶּחַד יָלַד אֶת הַחֲרָדָה
וְהַחֲרָדָה יָלְדָה אֶת הָאִמָּה
וְהִנֵּה אִמָּה חֲשֵׁכָה גְדוֹלָה.

בְּרֵאשִׁית הָיָה הַמָּוֶת
וְהוּא בָרָא אֶת הַחַשֵּׁךְ
וְהַחַשֵּׁךְ בָּרָא אֶת הַפֶּחַד
וְהַפֶּחַד יָלַד אֶת הַחֲרָדָה
וְהַחֲרָדָה יָלְדָה אֶת הָאוֹר
וְהָאוֹר יָלַד אֶת הַתְּקוּנָה
וְהִנֵּה תְקוּנָה, צְפִיָּה גְדוֹלָה.

הרוחות מהחדר השלישי

היא ידעה שאין רוחות רפאים, ובכל זאת פחדה מהן. היא חזרה ואמרה לעצמה שרוחות רפאים הן הזיה, ולמרות זאת הרגישה שהחדר השלישי מלא בהן, ואימה נפלה עליה כשנאלצה להיכנס לשם לבדה. על פחדיה לא סיפרה לאיש. גם לא לבעלה. הוא ידע שהיא חוששת להישאר לבדה, וייחס זאת לפחד מוגזם מגנבים, ובתור אדם לא חברותי במיוחד נשאר ממילא בבית ברוב זמנו הפנוי. זה הקל עליה. היא הייתה מבועתת מהאפשרות לראות רוח רפאים משוטטת בבית, כשהיא שוהה בו לבדה.

כשנולד התינוק התגברו החרדות. היא הייתה חסרת אונים ולא ידעה איך לעזור לעצמה. היא ניסתה להתיידד עם הפחד במחשבה שרוחות רפאים הן חביבות, אך ללא הועיל. אימת מוות נפל עליה למחשבה שמבטה ייתקל בהן ביום מן הימים.

בעלה החל לדבר על העברת הילד לחדר השלישי. "הוא כבר גדול וזקוק לחדר משלו", טען. היא ניסתה לדחות זאת, התמהמהה בבחירת המיטה ובבחירת הארון והווילונות, וכשהועבר לשם הילד סוף־סוף, הייתה שוכבת במיטתה קשובה, ולצליל הרחש הזעיר ביותר הייתה ממהרת לאסוף אותו ולקחתו לחדרם, "הוא בוכה, הוא פוחד שם לבדו", הייתה מסבירה לבעלה.

ואז נולדה הילדה ומשהו בה התעורר. "טיפולתי פעם בילדה קטנה", אמרה לבעלה, "טיפולתי באחותי." והוא הביט בה המום, הוא לא ידע כלל שיש לה אחות, תמיד חשב שהיא בת יחידה.

והיא סיפרה לו על אחותה המוגבלת שכלית והתפתחותית. אחותה הקטנה שהיא אהבה אהבת נפש, דאגה לרווחתה וטיפלה בה. את כל שעות אחר הצהריים הארוכות הייתה מבלה איתה, מסייעת, מלמדת ומטפלת, עד שהחליטו להעבירה להוסטל. יום אחד חזרה מבית הספר ואחותה לא הייתה. הוריה אמרו שנסעה למקום רחוק, ושלא תחשוב עליה עוד. זמן רב אחר כך נודע לה שהם היו מודאגים מחוסר החברותיות שלה. התברר לה שהם התייעצו עם מומחים ואלה טענו שהקשר הסימביוטי עם אחותה מזיק לה, ויעצו להפריד ביניהן. היא לא ראתה את אחותה מאז, אך גם לא הפכה לחברותית, ולמעשה התקשתה לנקוב בפילו בשם של חברה קרובה אחת.

היא סיפרה על שיחה שהייתה לה עם אימא שלה פעם, ובה אמרה האם שבתחילה הם תכננו לקחתה לביקורים אצל אחותה, אבל חששו שלא תוכל להיפרד ממנה. הם ראו כמה קשה לה הנתק וחששו שביקור יזיק לה, וכך חלפו השנים והיא התבגרה, ולא חשבה על אחותה, ואולי אפילו לא זכרה אותה, רק משהו בעומק הלב הכביד והעיק וחסם. וכשרצתה ללכת להוסטל תמיד עלה בה פחד מהלא נודע, ואיך תקבל אותה אחותה ומה תגיד לה, ואולי בכלל לא תזכור אותה, והיא לא הלכה. אבל עכשיו הגיעה להחלטה: היא תלך לבקר את אחותה ואם תכעס היא תנסה להרגיעה, ואם לא תזכור היא רק תהיה שם ותנסה לשמחה.

האחות זכרה וששה לקראתה. תפיסת הזמן שלה הייתה לקויה ולכן גם לא נטרה לה. האחות הייתה בעלת מזג נעים והן העבירו שעתיים מהנות יחד. היא הראתה לאחותה את תמונות הילד ואת תמונות התינוקת, והבטיחה להביאם בפעם הבאה. "את נראית מאושרת כל כך", אמר לה בעלה כשחזרה, והיא אמרה:

"כן, נרגעתי כשראיתי שמטפלים באחותי היטב, אני מתכננת לבקרה לעיתים קרובות."

היא חשה שמהו בבית השתנה, ולא ידעה מה. ופתאום הבינה שרוחות הרפאים עזבו את המקום, לא היה לה מושג איך ומתי, אבל הן כבר לא היו שם.

באותו לילה היא נרדמה מיד, התעוררה להאכיל את התינוקת וחזרה לישון. וכשהעיר אותה הילד היא שוחחה איתו מהמיטה ואמרה לו שינסה להירדם. והוא נרדם וישן במיטתו שבחדר השלישי עד הבוקר.

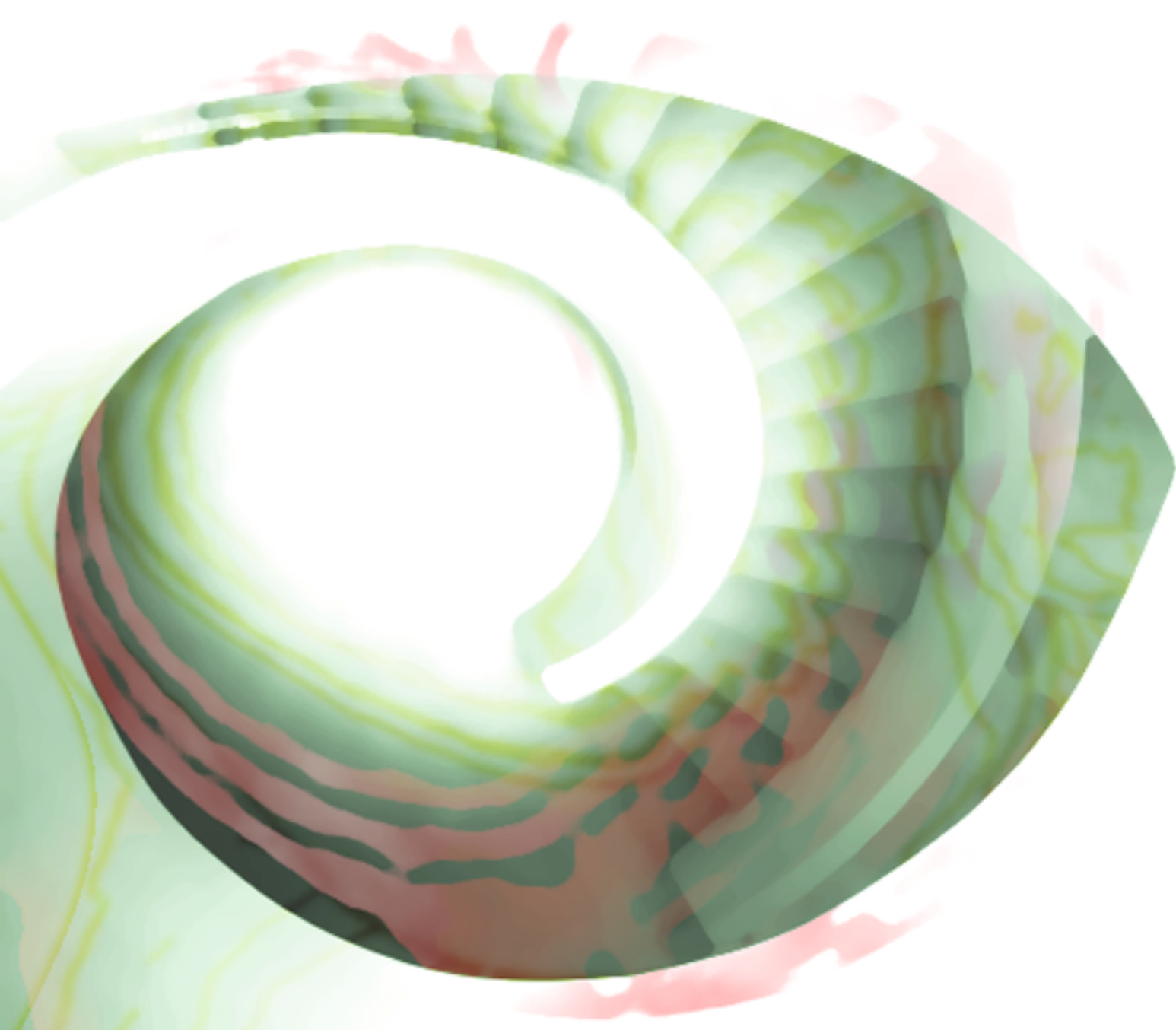
אז כשהייתי עולה במדרגות

אז

כשהייתי עולה במדרגות
היתה רוחי ממריאה
סלסולי המעקה ערסלו את בקרי
שירים נכתבו במקצב דלוג שתיים

היום

נהפך ששון לפחד
הנה קומת העזבון
בואכה קומת הזמה
פאתי קומת הספין המתהפכת
להשאר או ללכת
להשאר
או
ללכת

0049
הפחד עצמו
מאי 2019
אייר ה'תשע"ט

09

שיר שבת־ספיר

אדם בחושך חייו

אדם בחשך חָיִיו.
לבו תְּאוֹרַת חֲרוֹם
גופו הוֹלֵךְ וְנִחַלֵּשׁ
חִיוֹכוֹ הִבְהוּיִי שְׁקִיעָה
צָעָדָיו כָּבֵר כְּבָדִים
עַל רַגְלִים רְזוּת.
דְּבוּרוֹ מְקַטֵּעַ – מְעַט מְפֵה
וְהִרְבֵּה מְעוֹלָמוֹת אַחֲרִים.
מִפְחָד מְעַצְמוֹ הוּא מְלַקֵּט
רְמִזִּים דְּהוּיִים לְהַמְשֵׁךְ הַיּוֹם.
לְאֵט הוּא אוֹכֵל אַרוּחַת עָרֵב.
לְאֵט הוּא מְחַשֵּׁב אֵת
הַקֶּץ.

0049
הפחד עצמו
מאי 2019
אייר ה'תשע"ט

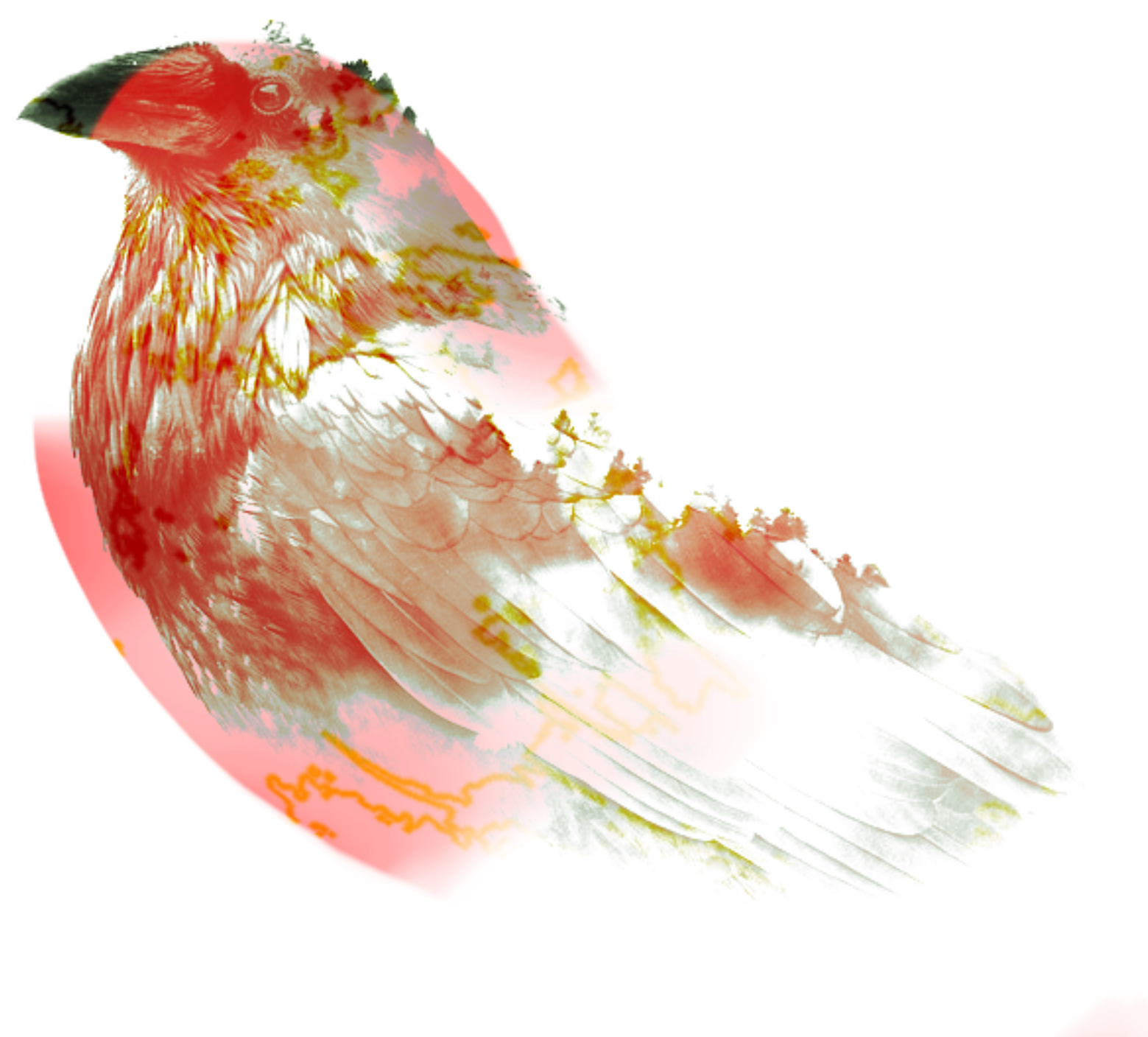
10

שרון גורדון-לויט

שום שמש

בסוף הכפור ימס
את עצמו לבד
איש לא יחכה לו
שום שמש לא תחמם
האביב לא יבוא
רק אני
אנסה בידים קרות
להפשיר הכל
זה יקח שנים

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

info@motiv-magazine.co.il

הגיליון הבא של מוטיב יהיה גיליון מספר 50.

לכן, באופן חגיגי ומיוחד, אנחנו רוצים לחרוג מעט מהכללים הקבועים שלנו.

לגיליון זה אנחנו מבקשים מכם אך ורק סיפורים קצרצרים, עד 50 מילה בלבד, בכל נושא שעולה על דעתכם. בקיצור, לרגל גיליון ה-50 שלנו אנחנו רוצים סיפורים עם עֵדָף מְחַמְּשִׁים.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/5/2019 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - ושימו לב: הפעם רק סיפורים קצרצרים עד 50 מילה.